

Pondelok 6. týždňa

Mk 8,11-13

Pokušenie

Veriť Bohu bez vyhľadávania zvláštnych dôkazov¹

Celý náš život je popretkávaný rôznymi symbolmi, znakmi, ktoré nám slúžia na lepšie dorozumievanie sa. Napríklad, keď vám poviem: „Ak vám dám znamenie rukou, až vtedy sa postavíte,“ budete čakať na toto znamenie, a keď ho ukážem, budete vedieť, že sa máte postaviť. Ak by prišiel niekto neskôr, už tomu rozumieť nebude. Alebo suseda povie susede: „Keď budú mať mlieko, tak mi zazvoň pri bráne.“ Takto a podobne si ľudia vytvárajú znaky a znamenia, aby vedeli, čo, prípadne kedy majú robiť. Obe tieto strany znaku rozumejú a očakávajú ho.

V evanjeliu sv. Marek opisuje Ježiša v konfrontácii s farizejmi. Prichádzajú za ním, nie aby ho počúvali, ale aby sa s ním hádali. Napriek tomu, že videli mnoho zázrakov, žiadajú od neho osobitné znamenie z neba a sv. Marek dodáva: „**aby ho pokúšali**“ (Mk 8,11).

V biblickom chápaní pokušenie neznamená niekoho zviest', ako je to v dnešnom ponímaní, ale podrobiť skúške, aby sme vyskúšali či zlepšili vlastnosti človeka, ako Boh skúšal napríklad Abraháma. Ale znamená aj zlý zámer poukázať na jeho slabosti alebo ho priviesť k zlému konaniu, ako to robil diabol na púšti, keď sa Ježiš postil.

Aj dnes je veľa ľudí, ktorí povedia: „Neuverím, kým nevidím.“ A aj keď uvidia, hľadajú rôzne racionálne vysvetlenia, len aby nemuseli uznať Božiu existenciu, aby nemuseli zmeniť svoj pohodlný život. A tak sa aj my spýtajme spolu s Ježišom: „**Prečo toto pokolenie žiada znamenie**“ (Mk 8,12)? Prečo túžime vidieť rôzne zázraky, uzdravenia, nezvyčajné javy? Pre posilnenie svojej viery alebo z čistej zvedavosti? Ved' Boh nás dennodenne obklopuje rozličnými znamienami, ako sú zrod nového života, ranné zobúdzanie sa, nový deň, samotná Cirkev, ktorá trvá 2000 rokov a ako vrchol Eucharistia. Boh nám dáva mnoho „samozrejmych vecí“, ktoré až tak samozrejmé nie sú. A to si často uvedomíme až vtedy, keď ich stratíme. Každý východ slnka je pre mňa dôkazom, že ma Boh miluje. Každá svätá omša znamená, že Boh s nami ostáva po všetky dni, až do skončenia sveta (porov. Mt 28,20).

Flámsky spisovateľ Timmermans opísal v jednej svojej poviedke mentalitu starej panny, ktorá čaká na to, aby ju požiadali o ruku, nie však preto, aby sa vydala, ale aby mohla s veľkou dôstojnosťou odmietnuť. V tom okamihu sa cítila veľkou dárou.²

¹ Porov.: HRIC, M.: Seminárna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

Nie sme niekedy aj my pokašiteľmi Boha, ktorým nejde o jeho slávu, ale o pestovanie vlastnej prestíže, svojho ega, ktoré sa môže pochváliť, čo všetko videlo a skúsilo, a ktorému vôbec nejde o zlepšenie svojho života?

Možno žiadať aj zázrak, ale s podmienkou, že je to Božia vôľa a poslúži to pre spásu moju, či niekoho iného. No napriek tomu nečakajme zvláštne znamenia. Ony vždy ostanú zvláštnymi, výnimočnými. Radšej otvoreme svoje oči a chváľme Boha za maličkosti, ktoré nám dáva. A pýtajme sa pritom: Čo mi chceš Pane týmto povedať? Aké mi dávaš znamenie? A ani na chvíľu nepochybujme, že Boh nám túži na tieto otázky odpovedať. Chce, aby sa tento vzájomný tichý dialóg ďalej rozvíjal a voviedol nás do hlbšej pravdy o sebe a našom mieste vo svete.

Franza Werfel, autor známej knihy *Spev o Bernadete*, napísal: „Kto chce uveriť, nepotrebuje žiadne znamenia či dôkazy. Kto nechce uveriť, tomu nebude stačiť ani tisíc dôkazov.”³

Amen.

---

² Porov.: ŠPIDLÍK, T.: *Živé slovo*. Pondelok 6. týždňa, s. 294.

³ Porov.: HRDLIČKA, J.: *Pane, ty máš slová večného života*. s. 35.
